

обладнання, що надається у лізинг; визначення періодичних грошових потоків, які складаються з лізингових платежів з вирахуванням податку на прибуток та витрат на технічне обслуговування, які повинен здійснювати лізингодавець; розрахунок ліквідаційної вартості активу з відрахуванням податків по завершенню терміну лізингової угоди.

Слід відмітити ефективний вплив системи лізингу на оновлення матеріально-технічної бази, який обґрунтовується в роботі І. Сімакова [5]:

- лізинг забезпечує придбання необхідних машин та устаткування за мінімальних фінансових витрат;
- на відміну від грошового кредиту при системі лізингу основних засобів існує менший ризик неповернення коштів, адже за власником майна залишається право власності на передане майно в оренду;
- у порівнянні з кредитом умови лізингової угоди більш гнучкіші, оскільки дають можливість сторонам договору вибрати вигідну схему виплат;
- платежі по лізингу відносяться на витрати виробництва користувача лізинговим майном, таким чином зменшується база оподаткування прибутку;
- лізингодавець звільняється від сплати податку на лізингове майно, тому що воно не зараховується на баланс підприємства, тим самим не збільшуючи його активної частини;
- значно зменшується ризик виробництва нової продукції, бо за недостатнього попиту на неї підприємство може повернути об'єкт лізингу безпосередньо лізингодавцю;
- зменшується ризик морального старіння обладнання, тому що підприємство бере його не у власність, а в оренду.

Отже, лізинг можна розглядати як одну з найперспективніших та найпривабливіших форм інвестування, яка здатна значною мірою прискорити процес оновлення технічної бази.

Досвід останніх років свідчить, що великі надії, які поклалися на іноземні інвестиції себе не виправдали. Їхні розміри залишаються незначними, особливо у виробничій сфері. Іноземні інвестиції можуть бути лише одним із джерел фінансування відтворення основних засобів підприємств. Інвестиції необхідні підприємствам для нормальної економічної діяльності, відтворення основних виробничих фондів, підвищення якості продукції, тому необхідно, щоб постійно відбувалося нарощування інвестицій коштів.

Дослідження показали, що за останні роки роботи підприємств відтворення основного капіталу за рахунок іноземних інвестицій були досить незначними [6], а точніше кажучи мізерними. Адже іноземні інвестори вкладаючи свої кошти прагнуть одержати значний прибуток.

Висновки. Таким чином процес використання і відтворення основного капіталу підприємств, потребує поглибленого вивчення й уточнення у відповідності з вимогами ринкової економіки. Виявлено, що сучасному процесу відтворення притаманні низькі темпи зростання та сповільнення оновлення основного капіталу. Це сприяло зниженню ефективності його використання. На підприємствах необхідно сформувати відповідний механізм, який забезпечить сукупне обґрунтоване використання зовнішніх і внутрішніх джерел фінансування оновлення основного капіталу.

Джерела та література

1. Бланк І.А. Основи фінансового менеджменту. – К.: Ника-Центр, Ельга, 2001. – 564 с.
2. Основний капітал підприємства // Зятковський І.В. Фінанси підприємств. – К., 2003. – С. 51–97.
3. Парнюк В.О. Про підвищення ролі амортизації як джерела інвестицій і регулятора попиту та пропозиції основних засобів // Актуальні проблеми економіки. – 2007. – № 5. – С. 166–172.
4. Січко Д. До питання визначення лізингу // Підприємництво, господарство і право. – 2005. – № 3. – С. 101–104.
5. Сімаков І.І. Лізинг як средство активизации бизнеса // Вопросы управления предприятием. – 2005. – № 2. – С. 16–21.
6. Товстиженко О.В. Роль іноземних інвестицій в інтенсифікації розвитку вітчизняного виробництва // Актуальні проблеми економіки. – 2007. – № 1. – С. 104–108.

Чабаненко С.В.

СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНА ТА СОЦІАЛЬНО-КУЛЬТУРОЛОГІЧНА ЕВОЛЮЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Сучасне українське суспільство характеризується багатьма особливостями, які притаманні націям та державам, що проживають у Східній Європі. Україна через історичні обставини була ізольована від європейського світу, хоча, безперечно, імпульси європейської цивілізації її досягали.

На сьогодні перед Україною стоїть мета – зберегти своє цивілізаційне „Я”, свій національний образ, забезпечити пріоритетне місце участі у глобалізаційних процесах. Для цього Україна розуміє необхідність приєднатися до нових економічних порядків, що формуються у світі. У деяких країнах вони вже стабілізувалися, але в Україні ще ні. Процес модернізації нашої економіки, переходу до ринкових відносин дуже затягнувся. Перехід до постіндустріального глобалізованого суспільства є для України серйозною проблемою. Про неї так чи інакше згадують усі. Втім існує не менш важлива проблема духовності суспільства, про яку говорять набагато менше.

За часів незалежності Україна стала відкритою системою. Ринув потік інформації із Заходу, яка, як усе нове, а тим більше досі заборонене, сприймалася не критично. Тоді ми на власному досвіді переконалися, наскільки українське суспільство не було готове фільтрувати цей потік: здавалося, що все „західне” має од-

нозначно позитивну оцінку.

У 1991 р. в Україні як гриби після дощу почали з'являтися так звані відеосалони, де нелегально демонструвалися відеофільми. Як правило, це була низькопробна продукція з дуже відвертими елементами порнографії, насильства, жорстокості тощо. Певна частина суспільства відреагувала протестом, вимогою це заборонити. Тоді перед нами і перед членами уряду постала проблема: що робити? Було очевидно, що заборона заганає проблему у глибину й лише ускладнює її розв'язання. Ми не заборонили відеосалонів, хоча й розуміли, що більшості молоді буде завдано досить серйозної моральної і духовної травми. Але кожна молода людина (принаймні людина мисляча) повинна була сама зробити висновок: чи це відповідає її естетичним смакам, рівню її культури, моралі тощо.

В українському суспільстві того періоду християнські цінності не були визначальними у поведінці і мисленні людини. Отже, проблема була особливо складною. Нерегульований інформаційний потік „вихлюпнувся” на телеекрани й у пресу. І до сьогодні ми не маємо правової регуляції, яка давала б можливість чітко визначати рівень фільму чи видання за певними критеріями, які, до речі, важко встановити. Втім проблеми інформаційної політики стосуються не тільки українського суспільства, а й західної цивілізації і взагалі всього світу. Низькопробна продукція деформує не тільки індивідуальність, а й культурні горизонти суспільної моралі. Саме поняття „культура” починає втрачати свою цінність. А культура, передусім духовність, формує цивілізаційне обличчя нації і суспільства взагалі...

Людина сьогодні самооцінюється як вільна особистість, індивідуальність. Вона не хоче бути механічним елементом системи, і це правильно. Йде роздержавлення української людини; у своєму самовиявленні вона хоче максимально відсторонитися від тих механізмів, насамперед, державного спрямування, які можуть контролювати її мислення, поведінку, орієнтацію у суспільному просторі. З іншого ж боку, молода людина зацікавлена в тому, щоб державний механізм максимально сприяв її самореалізації.

Однією з найсерйозніших проблем українського суспільства є те, що з одного боку, хоче пришвидшити своє інтегрування у світовий освітній, культурний та духовний простір. З іншого ж боку, суспільство не бажає включатися в політичні процеси, що сьогодні вирують в Україні. Водночас воно розуміє, що не може стояти осторонь, бо це її держава, той соціальний простір, де вона живе і буде себе реалізовувати; їй не байдуже, якою буде влада в країні, якою буде політична система і, зрештою, політична культура українського суспільства. Легко зрозуміти людину з її бажанням не перетворитися на елемент системи, залишитися індивідуальністю. Водночас у ній нуртує невдоволення кволим просуванням економічних реформ і повільним наростанням добробуту населення (який, очевидно, позначається і на її особистому добробуті). Безперечно, це один з елементів внутрішньої кризи, що назріває сьогодні в українському суспільстві. Передбачити її розвиток досить важко.

З іншого боку, українське суспільство, даючи собі звіт про свій стан, визнаючи систему, в якій вона сьогодні живе, працює в проєкції на західні суспільства. При цьому вона часто бере їх за ідеальний, бажаний варіант. Є вищий рівень розвитку західної цивілізації і є в української людини брак критичного підходу до того світу, який ми сьогодні називаємо „перспективно глобалізованим”. А там, за свідченнями західних культурологів і політологів, назріває гуманітарна катастрофа, спричинена процесами глобалізації. Не будемо цитувати вчених, спробуємо коротко дати її головні ознаки. Наприклад, наприкінці ХХ ст. продукувалися ідеї „кінця світу” або „кінця тисячоліття”. Говорилося про прихід так званого „глобального хаосу”, багато писалося про майбутнє зіткнення культурних систем, „битву цивілізацій”. З огляду на те, що нещодавно трапилося у Сполучених Штатах Америки і як нині розвивається світ, ці пророцтва видаються доволі правдоподібними. Сьогодні назріває передчуття можливої планетарної катастрофи, бо світова війна на нинішньому технологічному рівні, безперечно, є катастрофою.

Тероризм – це шлях до нового тоталітаризму. Сьогодні усе частіше говорять про посилення контролю над індивідуальністю. І роблять це не лише у Росії та Сполучених Штатах Америки, а й в інших країнах. Національні держави починають „зіщулюватися” заради самозбереження і, в першу чергу, захисту своїх громадян. Починає вироблятися колективна система захисту в межах цілих держав. Це схоже на нові симптоми деформації глобальних процесів, на які необхідно звертати увагу.

Відкритість демократичних суспільств полягає в тому, що глобалізація і формування наднаціональних фінансових і економічних структур передбачає певний диктат, програмування поведінки національних держав. Цей диктат змушує їх жити за правилами, які диктуються планетарними фінансово-економічними утвореннями. Багато пишуть про те, що на світову арену може вийти андеграунд – те, що було заховане і не ввійшло в масовий ужиток. Ще йдеться про становлення нової глобальної субкультури – фінансової цивілізації. Ця нова субкультура є сигналом, який говорить про те, що фінансова незалежність вже стоїть під питанням.

Знецінення національних культур відбувається внаслідок поширення на планеті глобальних інформаційно-комунікативних систем. Чи справді над національними культурами тепер нависла велика загроза, коли планетарна інформаційно-комунікативна система диктує певні правила гри, певні правила поведінки для національних культур? Ми розуміємо ситуацію, що склалася у світі. Україна поки що не може претендувати на роль рівноправного партнера, оскільки технологія планетарної гри добре опрацьована і вивірена. Її основна мета полягає не у стимулюванні розвитку національної економіки. Сьогодні задаються правила гри, з якими необхідно рахуватися і від яких важко відступитися. На жаль, часто ці правила гри диктуються не професійними людьми і далеко не в інтересах національних економічних систем. Яка основна ідеологія іноземних фондів міжнародних фінансових організацій? Безперечно, це робиться для досягнення фінансового успіху, а для

реалізації мети потрібно мати свої правила гри. Але чи домінують у них мораль, культура, і чи є ці критерії взагалі серед ознак фінансово-економічного успіху? Навряд чи це зараз враховується. Чому? Бо, наприклад, ми знаємо, що в основу ліберально-демократичних суспільств покладено так звану протестантську етику, що відіграє і буде відігравати роль на рівні індивідуальному. А чи вона відіграє роль на рівні фінансово-корпоративних інтересів? Це також є серйозним питанням.

Насьогодення моральний кодекс чесної праці у стихії ринкової економіки є не що інше, як анахронізм. Особливо в умовах глобальної економічної гри. Це є очевидним в Україні, яка сьогодні вступила у період формування ринкової економіки. Критерії моральної, чесної гри там відсутні. Там піклуються про досягнення успіху будь-якими способами і, як правило, правова система не встигає за цими процесами. Вона відстає, і правові механізми не можуть діяти в цих умовах ефективно. Охочі досягти фінансового успіху в бізнесі обходять правову систему, яка не встигає наздогнати сучасні процеси. Щоб це зробити, необхідний час і правила чесної гри.

Здобуття фінансового успіху важко співвіднести з процесами культури, моралі, духовності, у них все одно має бути основа. Вона має спиратися на віру, на переконання, на систему моралі. Причому моралі індивідуальної і моралі суспільної.

Процес набуття віри сьогодні багатьма людьми долучив до системи культури різними способами. Є способи надзвичайно спекулятивні, у яких передусім спрацьовують користолюбні мотиви. Наприклад, тривають гастролі якогось співака. Моя фірма спонсує ці гастролі. Я чиню благородно: моя фірма чи моє ім'я набувають позитивних рис. Це дає мені можливість у ще благороднішому вигляді подати свою фірму, своє ім'я, розраховуючи на те, що ця реклама окупиться у подальшому розвитку мого бізнесу. На перший погляд, це справді благородно, проте, як правило, користуються попитом не елітарні проекти, а проекти, які мають масовий характер. Тож виробляється занижений критерій до такої діяльності, більше того – підтримується не рівень високої культури, а рівень, який ми звикли називати масовою культурою. Високе естетичне наповнення там відсутнє.

Тривожнішим сигналом є відчуження суспільства від своїх культурних основ, від базових цінностей. Насправді це діє на середній рівень сприйняття, відриваючи водночас значну частину суспільства від традиції. Коли ж переривається та золота нитка традиції, суспільство втрачає свою основу і те, що його тримає у процесі історичного розвитку.

У світі формується, в теперішній час, так зване „постіндустріальне суспільство споживання”. Про це споживання вже багато говорили і його часто засуджували. Комуністична система вклала колосальні кошти, щоб розвінчати це суспільство споживання, проте чим більше розвінчували, тим більше до нього тягнулися. Тобто ефект був зворотним. Якщо б не йшлося про включення в систему планетарного споживання, то ми б не ставили тут знак мінус. Проте мова йде не лише про матеріальні, але й про духовні фактори. Тоді людина починає замислюватися, наскільки вона в цьому суспільстві є активним діячем, і чи підготовлена вона до цього глобального суспільства споживання. Визначальними факторами є передусім розподіл фінансів, інформації та індустрія розваг. Але це три основні кити, на яких, сьогодні стоїть система, котру називають глобалізацією.

Зараз українське суспільство, незалежно від волі індивіда, втягнуте у процеси масового споживання продуктів шоу-бізнесу, які надзвичайно популярні не лише у нас, а й, зрозуміло, в Польщі та в інших країнах. Виготовлені вони, як правило, не національним виробником, а є масово тиражованою продукцією. Вона перерозподілена й оптимізована так, що до цього явища національний виробник майже не долучається. За нинішньою ситуацією в Україні інформація, індустрія розваг та їх фінансування активно задіяні навіть у політичному житті.

Українська людина часто є пасивним учасником політичного спектаклю. Замовники цих спектаклів дуже добре розробляють усі правила гри, вони замовляють творців цих вистав – „іміджмейкерів” не тільки з Росії, але й із Заходу. Але ж подається все це як народний самовияв, як воля народу. Йде елементарна спекуляція на демократичних ідеалах і цінностях. Ця спекуляція рано чи пізно відкриється, але час минає, а суспільство розвивається повільно. Отже, втрачається динаміка. Це викликає незадоволення людей, котрі все частіше виявляють нетерпіння – і цілком справедливо, оскільки їй хочеться бачити реальні успіхи в цьому суспільстві.

Основним критерієм для такого діалогу у всесвітній глобалізації має бути духовна культурна національна традиція і відкритість. У світі, особливо глобалізованому, постійно з'являються нові культурні форми, нові стандарти. Вони розширюють свій рух на весь планетарний простір, вони динамізують культурний обмін, а ми в Україні до сьогодні не зуміли виробити і забезпечити нормальне функціонування системи трансляції культурних цінностей у світ. Тобто ми не можемо вже сьогодні рівноправно вступати в культурний діалог, в обмін культурними цінностями, які давали б можливість сьогодні Україні і українському суспільству поставати у світі багатими своєю культурою, духовністю, мистецтвом, та й взагалі відкриватися як культурна система. А такий імідж для нас надзвичайно важливий, оскільки в технологічному змаганні ми сьогодні не можемо конкурувати із розвинутими суспільствами, які сьогодні перебувають у постіндустріальному, інформаційному періоді свого розвитку.

Отже, ми повинні бути зацікавлені в тому, щоб подавати себе як культурну спільноту, як явище культурного порядку, яке має бути цікаве світу і яке світ намагався б відкривати. Це є серйозною справою і не можна сказати, що вона є такою актуальною лише для України.

Сучасне покоління немислиме без символу – Інтернету. Один із дослідників цієї проблеми відзначає: „Поеднання Інтернету і постісторичної бази культурного процесу на очах породжує нову реальність, яку ми ризикнемо назвати всесвітнім віртуальним інтерактивним супермаркетом. Цей супермаркет становить собою

майбутнє середовище проживання”. Глобальне суспільство нагадуватиме віртуальний супермаркет, який не омине жодну людину.

Ми входимо в Інтернет уже не просто як у систему інформації, а як у мережу обміну товарами і послугами. Отже, він справді нагадує гігантський, планетарний віртуальний супермаркет. Йдеться тому не стільки про інтернет-торгівлю як лише про спосіб ведення бізнесу, про створення нових економічних імперій і вироблення стратегії планування майбутнього вже в гео економічному, наднаціональному континуумі. Сьогодні це серйозна проблема, і коли ми думаємо про Україну, то виникає сумнів: чи не загрузнемо ми в цій „світій павутині”, борсаючись у цьому калейдоскопічному миготінні інформаційних потоків, відриваючись від свого культурного коріння і від своїх історичних задумів? Це справді серйозна проблема.

У процесах глобалізації неминуче формування планетарного віртуального супермаркету за допомогою інформаційних систем. Це явище неминуче і прогресивне, людство повинно рухатися цим шляхом шонайшвидше. Кожна велика система має бути готовою до діалогу між її складовими, а для набуття такої готовності треба набутися власної Батьківщини. Кожен з нас повинен повсякчасно гордо і невтомно тримати в руках жезл національного обов’язку – набувати втрачену Батьківщину для себе і для свого ближнього, бо якщо не набудеш власної Батьківщини, втрадиш увесь світ.

Глобалізація безпосередньо зачіпає Україну, керівництво якої визначило магістральним курс держави на інтеграцію до європейської спільноти та трансатлантичних структур.

Глобалізація – це невинна, безжалісна інтеграція ринків, національних держав і технологій до фантастичного рівня, який уможливорює швидший, глибший і дешевший, ніж будь-коли, рух індивідумів, корпорацій і національних держав до світової спільноти і зворотний її рух до індивідумів, корпорацій і національних держав. Провідною ідеєю є вільноринковий капіталізм: чим більш розкутими будуть ринкові сили, тим ефективнішою і більш процвітаючою буде економіка.

Основи глобалістики та глобалізації розвитку вперше в Україні сформовано в колективній монографії „Глобалізація і безпека розвитку” під науковою редакцією професора О. Білоруса. Авторами цієї книги описані природа та основні закономірності і закони глобалізації та глобальної інтеграції. Надано критичну оцінку сучасних міжнародних трансформаційних стратегій і стратегій глобального розвитку. Доведено, що європейська регіональна інтеграція має стати базою для підвищення конкурентоспроможності нових незалежних країн Східної Європи для подальшої конкурентоспроможної й ефективної їх інтеграції у світові структури.

Оцінюючи глобалізацію, дослідники вбачають багато позитивних і негативних рис та наслідків. Деякі в полемічному запалі схильні навіть суто локальні наші проблеми пояснювати глобальними чинниками і злими намірами. Така двозначність оцінок не є специфічно українським явищем. Учені й політики світу невинно сперечаються про підсумковий математичний знак наслідків глобалізації – плюс чи мінус. Позитив вбачається передусім у зростанні ефективності діяльності, піднесенні ролі знань, комунікації, інформації тощо. А негативом вважають, зокрема, змішування старого і нового; надто швидко зміну моди і руйнацію навіть добрих традицій, включаючи історичну пам’ять; тотальне поширення споживацьких нахилів; вільний обіг і зростання прибутковості капіталу, але переважно для „золотого мільярда”, хоч поруч із „золотим” існують і „злиденні мільярди” людей.

Посилюються відчуття, що економічний контроль і прийняття політичних рішень в економічній сфері переміщуються на недосяжний для громадян рівень – глобальний. Тому навіть за умов місцевих демократичних свобод люди втрачають контроль над своїм життям: обрані ними представники стають залежними від необраних відомих і таємних глобальних „диктаторів ринку”.

Звичайно, Україна, будучи географічно розташованою в центрі Європи, має повне право на долю всієї Європи. Але однієї географічної належності для цього замало. Та інституційована Європа, до якої Україна прагне, має свої цінності та свої правила гри, які треба приймати, законодавчо та культурно утверджувати.

Сильна національна економіка визначається ефективними правилами ведення бізнесу; стимулюючими розвиток бізнесу законами (гармонізованими з міжнародними законами і практикою); розумною і зваженою інвестиційною політикою (зокрема збалансованістю зовнішніх і внутрішніх інвестицій); раціональним використанням ресурсів (природних, у тому числі географічних, інтелектуальних, фінансових і людських, зокрема управлінських – менеджерських, лідерських).

Тому наша освіта повинна:

- готувати фахівців з інтегрального управління процесами розвитку всіх сфер життя суспільства, фахівців, які усвідомлюють відповідальність у глобальному контексті;
- адаптувати світовий досвід до умов трансформаційної країни, якою є Україна, з метою сприяння її інтеграції у світові процеси;
- сприяти утвердженню в Україні основних засад громадянського суспільства, принципу обслуговування владою інтересів електорату, замість паразитичного панування над ним;
- надавати найновіше знання через традиційні та новітні засоби інформації, орієнтуючись на створення умов широкого їх використання у житті соціуму.

Глобальна відповідальність передбачає глобальне переосмислення та відповідне перевиховання, і з цього процесу ніхто не може бути вилученим.

Джерела та література

1. Головаха Е. Трансформирующееся общество. – К.: Ин-т социологии НАН Украины, 1996. – 143 с.
2. Штомпка П. Социология социальных изменений: Пер. с англ. – М.: Аспект Пресс, 1996. – 416 с.
3. Кастельс М. Информационная эпоха: экономика, общество и культура. – М.: ГУ – Высшая школа экономики, 2000.
4. Каллинкос А. Антикапиталистический манифест. – М.: Практис. – 2005. – 192 с.

Чорна І.О.**ВПЛИВ ІНОЗЕМНОГО КАПІТАЛУ НА РІВЕНЬ РОЗВИТКУ СТРАХОВОГО РИНКУ УКРАЇНИ**

Постановка проблеми. За останні роки в Україні стало помітним підвищення темпів зростання економіки. Це було зумовлено тим, що збільшилась кількість іноземних інвестицій. Деякі науковці також вважають, що це пов'язано з процесом вступу нашої країни в СОТ [4, с. 115].

На сьогодні одним з найбільших є темпи зростання у фінансовому секторі. Як банківським, так і страховим ринком України стали досить помітно цікавитися іноземні інвестори. Вони стали для них досить привабливими. Саме через це постає необхідність дослідження ролі іноземного капіталу на страховому ринку, вивчення всіх переваг та недоліків присутності цього капіталу в Україні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Після того, як іноземні інвестори стали цікавитися страховим ринком України, почали надавати інвестиції на ринок, то відповідно науковці, дослідники стали більше цікавитися цим питанням. Зокрема, зазначеним питанням присвячено численні публікації українських вчених, фахівців в галузі міжнародної та регіональної економік А. Філіпченка, Ю.Макогона, В. Андрійчука та ін.

Також дослідження питання ролі іноземного капіталу на страховому ринку обговорюється на багатьох конференціях, нарадах. Вивченням проблеми присутності іноземного капіталу займалися такі вітчизняні та зарубіжні вчені: В.Д. Базидевич, О.І. Барановський, С.С. Осадець, В.Л. Пластун, К.М. Романів, Н.В. Ткаченко та інші.

Мета дослідження. Виявити впливу іноземного капіталу на діяльність страхових компаній та стан страхового ринку України. Дослідити значення іноземного капіталу, основні переваги та недоліки страхових компаній, які діють за допомогою вкладів іноземних інвесторів.

Виклад основного матеріалу. Протягом декількох років в Україні поступово збільшується кількість страхових компаній. Тенденцію змін в кількості страхових компаній на страховому ринку можна проаналізувати за даними Держфінпослуг України. В 2001 р. кількість страхових компаній складала 323, в 2003 – 350. На 1 січня 2004 року в Україні було зареєстровано 387 компаній, а в 2006 році – 407 страхових компаній.

В багатьох з цих компаній є присутня певна кількість іноземного капіталу. Сьогодні вже 58 страхових компаній працює з залученням іноземних інвестицій і з кожним роком їхня кількість зростає. Обсяг іноземних інвестицій у фонди українських страховиків в 2006 році склав більше 13 млн. доларів. При цьому загальний обсяг інвестицій в 2006 році – 176 млн. доларів.

Статутний капітал українських страхових компаній збільшився на 19 % – до 1,5 млн. доларів. У структурі статутного капіталу на іноземний капітал припадає 13,4 % і відповідно 86,6 % – на український [1, 17].

Важливе значення має походження іноземного капіталу (рис.1): 60 % припадає лише на 3 країни – Велику Британію (29 %), США (18 %) та Азербайджан (13 %). Ще 25 % розподілені майже порівну між Польщею (7 %), Кіпром (6 %), Австрією (6 %) та Росією (6 %). Також деякі вклади на страховий ринок України здійснює Сирія (3 %) та Латвія (2 %). Решта 10 % припадає на інші країни, які здійснюють інвестиції на розвиток страхового ринку України.

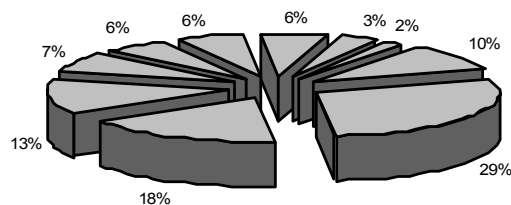

Рис. 1. Структура іноземних інвестицій на страховому ринку України [2, 184]

Іноземні інвестиції надходять не тільки в Україну, а й в інші країни світу. Сьогодні частка страхових компаній з іноземним капіталом в Україні становить близько 15,2 %, у Польщі цей показник становить близько 70 %, в Угорщині – 80 %, у Македонії – 50 % [1, 19].

Іноземний капітал надходить в Україну з певними цілями: з одного боку для покращення діяльності українських страхових компаній, підвищення капіталомісткості страхового ринку та зміцнення фінансової стійкості, а з іншого в інвесторів є свої цілі і перспективи щодо отримання через деякий час певних коштів. Також у процесі інтеграції національного страхового ринку у світовий існують небезпеки та ризики, що впливають на інтереси держави та національних страховиків.